

Глава XXXVI

- Стой!

Една разузнавателна стотня спира непознатия конник и го поканва да слезе.

- Оставете ме! - вика яростно момъзът - Не виждате ли, че съм капнал от бързанами! - и той отчаяно дърпа юздите на коня си от железния юрук на непознатия войскар. - Нося много важна вест за царя! Пуснете ме!

- От где идеш?

- Оставете ме!

- От где идеш? - и войскарите се струпват около това упорито момче, бледо, прашно и едва дишало от умора.

- От Търново!

- Где е оризмото на господаря ти?

- Аз трябва да говоря лично на царя!

- От чии хора си?

- От войскарите на княз Баласа.

- Видя ли как лъжеш? Дрехите ти не мязат на бегач. Хайде, слизай от коня! Тука имаме стрелци от Търново. Те ще те познаят. Как гледаше само да се промъкне! Кой знае за каква беля си пратен. Аха, мълчи там. И ние все сме подочули нещо. Знаем, ~~и знаем~~ ^{знаем...} ~~да~~ ~~идат~~ - и едрият войскар понечва да смъкне от коня младия Добромир.

- Разберете, хора, нося важни вести! От вас зависи живота на царя!

Те го гледат поразени. Един от тях се затичва към шатрата на челника си. За миг Добромир скланя глава въз коня си и веднага заспива. Страшната умора го издебва коварно. Само три пъти е почивал до сега. И то ~~за~~ по няколко часа. Слизаше в крепостите, гдето имаше